

ຄວາມພ້ອມຂອງຄູ ໃນການປ່ຽນແປງ

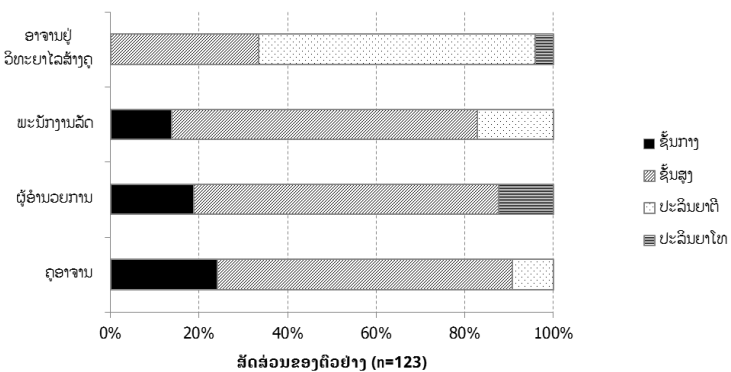
ສູນພັດທະນາການຮຽນຮູ້ ລາວ-ອົສຕຣາເລຍ (LADLF) ແລະແຜນງານບັບປຸງຄຸນນະພາບ ແລະການຂະຫຍາຍ ໂອກາດການເຂົ້າຮຽນຂັ້ນພື້ນຖານຢູ່ ສປປ ລາວ (BEQUAL) ໄດ້ດໍາເນີນການເຮັດບົດສຶກສາ ໃນປີ 2016 ເພື່ອ ຄົ້ນຄວ້າເບິ່ງຄວາມພ້ອມ ແລະສິ່ງຈູງໃຈຂອງຄູປະຖົມ ໃນການບັບປຸງວິທີການສອນ. ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາ ນີ້ ແມ່ນເພື່ອສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ກັບຄະນະຊີ້ນໍາແຜນງານ BEQUAL, ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແລະການຄ້າ ອົສ ຕຣາເລຍ (DFAT), ແລະຄະນະຮັບຜິດຊອບຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ BEQUAL ໃນການຕັດສິນໃຈດ້ານ ຍຸທະ ສາດ ແລະການບໍລິຫານ. ບົດສຶກສານີ້ ໄດ້ອະທິບາຍ ແລະວິເຄາະຄວາມພ້ອມຂອງຄູປະຖົມ ທີ່ຈະປ່ຽນ, ບັດໂຈທີ່ ກະຕຸ້ນໃຫ້ປ່ຽນ, ແລະອຸປະສັກທີ່ພົບໃນການປ່ຽນແປງວິທີການສອນ ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສອນ.

ຄໍາຖາມຫຼັກ ຂອງບົດສຶກສາ

ຄໍາຖາມຫຼັກຂອງບົດສຶກສານີ້ແມ່ນວ່າ “ຄູ ແລະອໍານວຍການ ມີຄວາມພ້ອມ ແລະຕັ້ງໃຈຫຼາຍປານໃດ ທີ່ຈະບັບ ປ່ຽນເນື້ອໃນ ແລະຮູບແບບການສອນ ເພື່ອທີ່ວ່າຕົນເອງຈະໄດ້ສອນຢ່າງມີປະສິທິພາບ?” ບົດສຶກສານີ້ ໄດ້ ປະ ເມີນເບິ່ງທັດສະນະຂອງຄູ ແລະອໍານວຍການໂຮງຮຽນ ຕໍ່ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການປ່ຽນແປງ ແລະມຸມມອງຕໍ່ ອຸປະສັກ ໃນການຮັບເອົາວິທີການໃໝ່ເຂົ້າໃນການສອນ. ບົດສຶກສາ ໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບ ແນວ ຄວາມຄິດທີ່ໄດ້ຮຽນຜ່ານມາ, ລວມເຖິງບັດໂຈທາງດ້ານສະພາບແວດລ້ອມອື່ນໆເຊັ່ນ ການຊຸກຍູ້ຈາກຊຸມຊົນ ແລະ ທາງດ້ານວິຊາການ ເພື່ອການປ່ຽນແປງພິຕິກໍາ, ແລະສິ່ງຈູງໃຈ ກັບສິ່ງຕອບແທນສ່ວນຕົວ ວ່າຈະມີ ອິທິພົນຕໍ່ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຄູ ທີ່ຈະປ່ຽນແປງ ປານໃດ.

ບົດສຶກສານີ້ ປະກອບມີການສຶກສາເອກະສານ, ການສໍາພາດແບບມີໂຄງຮ່າງ ແລະແບບເຄິ່ງ ໂຄງ ຮ່າງ ກັບພະນັກງານເມືອງ (ຫົວໜ້າຫ້ອງການສຶກສາ ເມືອງ ແລະນິເທດ), ອໍານວຍການ ແລະຄູ ທັງໃນ ໂຮງຮຽນປະຖົມ ແລະວິທະຍາໄລສ້າງຄູ.

ການສຶກສາລະດັບສູງສຸດຂອງຄູອາຈານທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມ

ທີມງານສຶກສາ ໄດ້ສໍາພາດ 123 ຄົນ, ເຊິ່ງລວມມີຄູປະຖົມ 54 ຄົນ, ອໍານວຍການ 16 ຄົນ, ອາຈານວິທະຍາໄລຄູ 24 ຄົນ ແລະພະນັກງານສຶກສາເມືອງ 29 ຄົນ (ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນນິເທດ) ຈາກ 3 ແຂວງ ເຊິ່ງມີ 6 ຕົວເມືອງ ເປົ້າໝາຍຂອງແຜນງານ BEQUAL ກຸ່ມທີ 1 ແລະກວມເອົາ 18 ໂຮງຮຽນ. ບົດສຶກສານີ້ ຍັງປະກອບມີການ ສໍາພາດ ກຸ່ມຜູ້ໃຫ້ຂໍ້ມູນຫຼັກ ເຊິ່ງແມ່ນພະນັກງານຂະແໜງສຶກສາຂັ້ນແຂວງ ແລະສູນກາງ.

ບົດສຶກສາ ໄດ້ຍັງເບິ່ງຄວາມເຊື່ອ ແລະທັດສະນະຂອງຄູ ແລະອຳນວຍການ ກ່ຽວກັບການສອນໃນ 5 ດ້ານ ເພື່ອປະເມີນທ່າອ່ຽງຄວາມພ້ອມໃນການປ່ຽນພຶຕິກຳການສອນຂອງຄູ:

1. ທັດສະນະຂອງຄູ ແລະ ອຳນວຍການ ຕໍ່ກັບຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງປ່ຽນວິທີການສອນໃນປະຈຸບັນ ເພື່ອຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ,
2. ທັດສະນະຂອງຄູ ແລະອຳນວຍການ ຕໍ່ກັບຄວາມສຳຄັນຂອງການນຳໃຊ້ຫຼາຍວິທີການສອນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (ລວມເຖິງ ການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ) ເພື່ອຍົກລະດັບຄຸນນະພາບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ,
3. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຂອງຄູ ແລະອຳນວຍການ ຕໍ່ກັບຮັບເອົາວິທີການສອນແບບໃໝ່ ລວມເຖິງການນຳໃຊ້ການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ,
4. ຂອບເຂດ ແລະປະເພດຂອງການສົ່ງຂ່າວ ແລະການສະໜັບສະໜູນອື່ນໆໃນປະຈຸບັນ ທີ່ສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄູເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ແກ່ເຂົາປ່ຽນວິທີການສອນ ແລະນຳໃຊ້ການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ,
5. ທັດສະນະຂອງຄູ ຕໍ່ກັບຄ່າຕອບແທນ ແລະສິ່ງບໍ່ຈູງໃຈຕ່າງໆໃນການດຳເນີນການປ່ຽນແປງ ລວມເຖິງການນຳໃຊ້ການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ.

ການຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບຫຼັກການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ

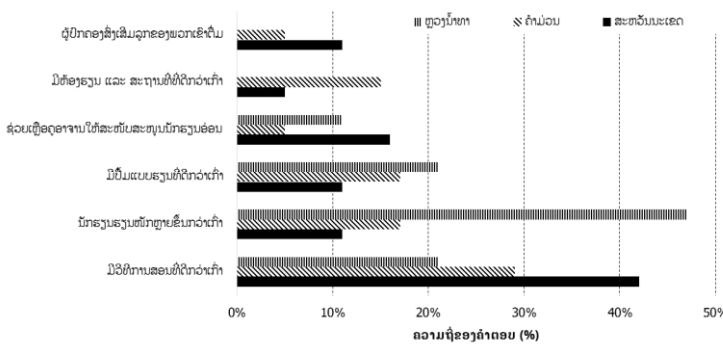
ບົດສຶກສານີ້ ເອົາຫຼັກການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນການສົນທະນາກັບຄູ ກ່ຽວກັບທັດສະນະຂອງເຂົາຕໍ່ກັບວິທີການສອນຫຼາຍແບບ, ການປ່ຽນແປງໃນວິທີການສອນຂອງເຂົາ, ແລະອຸປະສັກທີ່ເຂົາ ພົບໃນການຮັບເອົາການປ່ຽນແປງຕໍ່ວິທີການສອນຂອງຕົນ. “ການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ” ໃນທີ່ນີ້ ໝາຍເຖິງ ວິທີການທີ່ຄູສາມາດລະບຸຄວາມຕ້ອງການດ້ານການຮຽນຂອງນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນ, ຊອກຫາວິທີການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ, ແລະສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີການເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້.

ຜົນການສຶກສາອື່ນໆຜ່ານມາໃນ ສປປ ລາວ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຖິງວ່າການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງຈະຖືວ່າມີຄວາມສຳຄັນ, ວິທີການສອນຕົວຈິງໃນຫ້ອງຮຽນ ພັດສຸມໃສ່ວິທີການແບບຄູອະທິບາຍ ນັກຮຽນຈົດກ່າຍທ່ອງຈຳຈາກປື້ມ. ບົດສຶກສານີ້ ພົບວ່າ ເຖິງວ່າຄູຈະຮູ້ກ່ຽວກັບ “ວິທີການສອນແບບເອົານັກຮຽນເປັນໃຈກາງ”, ແຕ່ໃນດ້ານຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເພິ່ນແມ່ນ ບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າວິທີການນີ້ເປັນກອບແນວຄວາມຄິດອັນໜຶ່ງ, ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍ ຄິດວ່າເປັນກິຈະກຳການສອນຕົວຈິງອັນໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແນວນັ້ນກໍຕາມ, ບົດສຶກສານີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ທັງຄູ ແລະສຶກສາເມືອງ ແມ່ນມີຄວາມສົນໃຈທີ່ຈະຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງ ນັກຮຽນທີ່ອ່ອນ ແລະຜັກດັນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຄ່ອຍມີເຄື່ອງມືຊ່ວຍໃນ ການເຮັດແນວນັ້ນ.

ຜົນການສຶກສາ

ບົດສຶກສານີ້ ພົບວ່າ ໂດຍທົ່ວໄປ ຄູເຊື່ອວ່າ ວິທີການສອນທີ່ດີກວ່າ ຈະຊ່ວຍໃນການຍົກລະດັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ. ແຕ່ໃນບາງເຂດ ຄູພັດເຊື່ອວ່າ ບັດໄຈອື່ນສຳຄັນກວ່າ, ເຊັ່ນ ການຍົກລະດັບການມາໂຮງຮຽນຂອງນັກຮຽນ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຈາກຄອບຄົວ ຕໍ່ການສຶກສາ

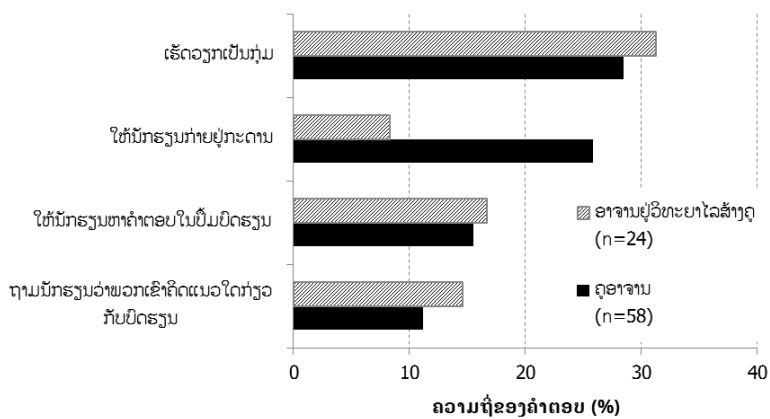
ຄວາມຮັບຮູ້ວິທີໃຫ້ນັກຮຽນມີຜົນການຮຽນທີ່ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າຂອງຄູອາຈານ

ຂອງເດັກ. ບັນຫາການຂາດສອນ ຍັງພົ້ນອອກມາຢູ່ໃນຫຼາຍເຂດ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ຄູເຊື່ອວ່າ ການທີ່ເດັກຮຽນໜັກຂຶ້ນ (ລວມເຖິງ ການມາຮຽນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະການເຮັດວຽກບ້ານ) ກໍ່ເປັນບັດໄຈສໍາຄັນ ທຽບເທົ່າກັບວິທີການສອນທີ່ດີຂຶ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍໃນການຍົກລະດັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ, ເຊິ່ງຄວາມເຊື່ອນີ້ ມີທ່າອ່ຽງໃນການຈໍາກັດຄວາມສໍາຄັນຕໍ່ການປ່ຽນວິທີການສອນຂອງຄູເອງ.

ຄູຂາດຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເພິ່ນໃນການປະເມີນຜົນສໍາເລັດ ຫຼືຈຸດອ່ອນຂອງວິທີການສອນຂອງຕົນ, ຍົກເວັ້ນກໍລະນີທີ່ນັກຮຽນທີ່ໄດ້ເຂົ້າເສັ້ນນັກຮຽນເກັ່ງ ຫຼືໄດ້ທິດີໃນການເສັ້ນ ບໍ່ 5. ເມື່ອຂາດຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ຫຼືການສົ່ງຂ່າວຈາກຜູ້ເປັນຫົວໜ້າ, ຄູຈຶ່ງມັກຈະເຂົ້າໃຈວ່າຕົນເອງຈະມີຄວາມສາມາດໃນການສອນຫຼາຍປານໃດນັ້ນ ຂຶ້ນກັບວ່າຕົນປະຕິບັດຕາມຫຼັກການສອນທີ່ “ດີ” ໄດ້ຫຼາຍປານໃດ, ແທນທີ່ຈະເບິ່ງຢູ່ບ່ອນວ່າຕົນຊ່ວຍສ້າງການປ່ຽນແປງຕໍ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນໄດ້ປານໃດ.

ວິທີການທີ່ໃຊ້ຫຼາຍທີ່ສຸດສໍາລັບການສິດສອນ

ຄູມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາວິທີການສອນແບບໃໝ່ ຖ້າເຂົາໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ແລະເຫັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດທີ່ ນັກຮຽນຈະໄດ້ຮັບ ຈາກການນໍາໃຊ້ວິທີການ ສອນໃໝ່. ຄູເກືອບທຸກຄົນທີ່ຖືກສໍາພາດ ເຄີຍ ໄດ້ນໍາໃຊ້ວິທີການສອນແບບໃໝ່ ມາແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ຮຽນຈົບສ້າງຄູ ແລະກ່າວເຖິງຄວາມ ເຂົ້າໃຈ ແລະຜົນການຮຽນທີ່ດີຂຶ້ນຂອງ ນັກຮຽນ ວ່າເປັນເຫດຜົນຫຼັກທີ່ພວກເຂົາສືບຕໍ່ ນໍາໃຊ້ວິທີການສອນແບບໃໝ່ນັ້ນ. ໃນຂະນະ ດຽວກັນ, ການ

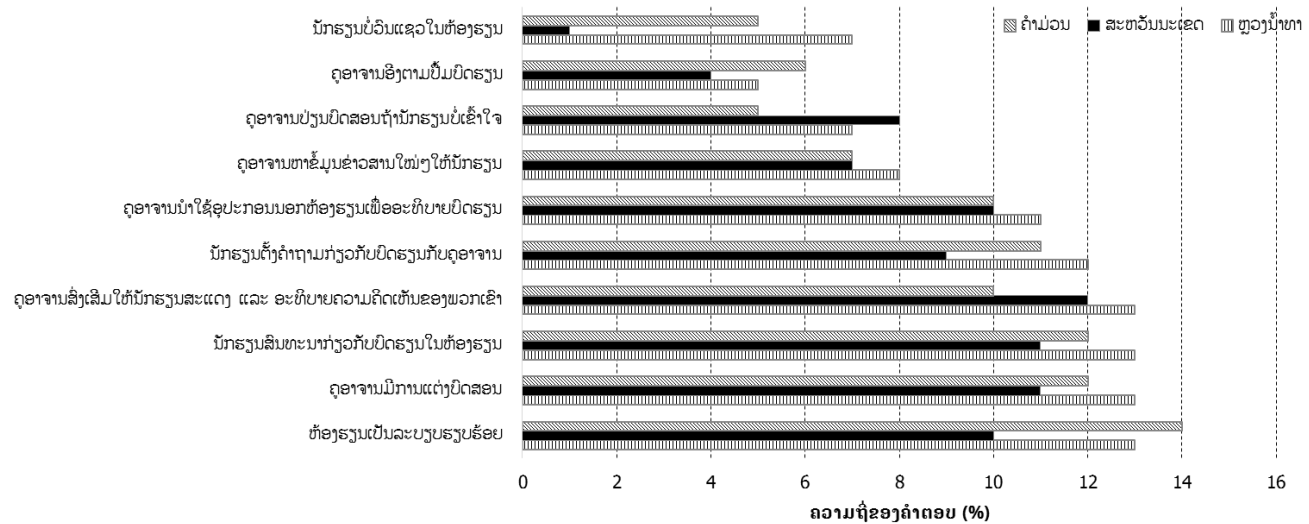
ປ່ຽນແປງທີ່ຄູຍົກຂຶ້ນມານັ້ນ ຖືວ່ານ້ອຍຫຼາຍ ໃນສາຍຕາພາຍນອກ. ຄູຈໍານວນໜຶ່ງ ກ່າວເຖິງ ການ ບັບປຸງບັດຄໍາທີ່ໃຊ້ໃນການສອນພາສາລາວ ເຊັ່ນ ຈາກບັດທີ່ມີແຕ່ຕົວໜັງສື ມາເປັນບັດທີ່ມີຕົວໜັງສື ພ້ອມພາບ ປະກອບຂາວດໍາ, ແລ້ວມາເປັນບັດທີ່ມີຕົວໜັງສືພ້ອມພາບປະກອບສີ. ຄວາມສໍາຄັນທີ່ໃຫ້ກັບການປ່ຽນແປງເລັກ ນ້ອຍນີ້ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ອາດຕ້ອງໃຊ້ເວລາ ແລະບາດກ້າວນ້ອຍໆຫຼາຍກ້າວ ຈຶ່ງຈະສາມາດບັນລຸການປ່ຽນແປງ ທີ່ຈະຊ່ວຍຜົນການຮຽນຂອງເດັກໄດ້.

ຄູ ໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງ **ອຸປະສັກທີ່ອາດມີຕໍ່ການຮັບເອົາວິທີການສອນແບບໃໝ່**. ອຸປະສັກເຫຼົ່ານັ້ນ ລວມມີ: ຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບວິທີການສອນແບບໃໝ່ນັ້ນ ວ່າເປັນວິທີທີ່ “ຖືກ” ຫຼືບໍ່; ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄູຕໍ່ກັບວິທີການສອນແບບໃໝ່ນັ້ນ; ການສະໜອງອຸປະກອນຊ່ວຍໃນການນໍາໃຊ້ເຕັກນິກການສອນແບບໃໝ່ນັ້ນ; ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຮັບມືກັບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງ; ຫຼືການທີ່ຕ້ອງເຮັດວຽກເພີ່ມ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເຕັກນິກໃໝ່ນັ້ນ. ຄູຫຼາຍຄົນ **ກັງວົນກ່ຽວກັບການນໍາໃຊ້ກິຈະກຳໃໝ່** ທີ່ຕ້ອງອາໄສການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງນັກຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນ ເພາະວ່າມັນອາດໃຊ້ເວລາຫຼາຍເກີນໄປ ແລະອາດພາໃຫ້ບົດສອນບໍ່ໝົດ. ຄູຈະຮູ້ສຶກເຖິງບັນຫານີ້ຮຸນແຮງທີ່ສຸດ ເວລາທີ່ສອນນັກຮຽນທີ່ພາສາລາວບໍ່ແມ່ນພາສາແມ່ ຫຼືເວລາສອນຫ້ອງຄວບ. ຂໍ້ຈໍາກັດທາງດ້ານພາສາລາວໃນຊ່ວງທໍາອິດ ເປັນເຫດຜົນທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນມາເລື້ອຍ ວ່າເປັນສາເຫດທີ່ນັກຮຽນຕ້ອງໄດ້ເຮັດວຽກບ້ານ, ຖ້າບໍ່ຊັ້ນ ນັກຮຽນຈະບໍ່ສາມາດຮຽນທັນນໍາບົດຮຽນທີ່ຄູສອນ. ບົດສຶກສາ ຍັງພົບວ່າ ຂໍ້ຈໍາກັດທາງດ້ານຄວາມ

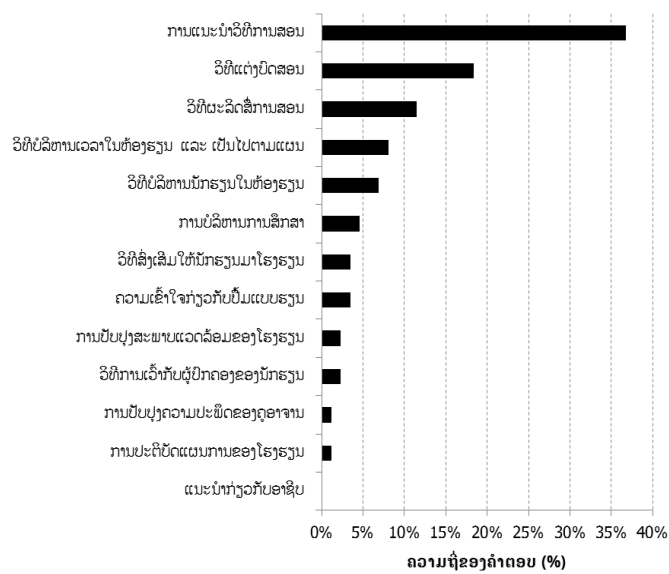
ສາມາດຂອງຄູເອງ ໃນການເຂົ້າໃຈເຖິງແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າການສອນນັ້ນບໍ່ປ່ຽນກັນໄດ້ (ເປັນຕົ້ນແມ່ນການນໍາໃຊ້ວິທີການສອນຫຼາຍແບບ ໃນຫຼາຍສະຖານະການ) ຈະມີຜົນຕໍ່ຄວາມສາມາດຂອງຄູໃນການຮັບເອົາວິທີການ ໃໝ່ມາໃຊ້. ຂໍ້ມູນທີ່ເກັບກໍາໄດ້ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນບາງບ່ອນ ຄູມີຄວາມຮູ້ດ້ານການອ່ານ-ຂຽນແລະຄິດໄລ່ ຫຼາຍກວ່ານັກຮຽນຕົນເອງ ພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ, ແລະບາງກໍລະນີ ອາດໜ້ອຍກວ່ານັກຮຽນຊໍ້າ.

ການສະໜັບສະໜູນເພື່ອຊ່ວຍຊຸກຍູ້ການຍົກລະດັບວິທີການສອນໃນປະຈຸບັນ ເຫັນວ່າ ຍັງບໍ່ພຽງພໍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການຢ້ຽມຢາມຈາກນິເທດ ແລະຄູສ່ວນຫຼາຍກໍຍິນດີທີ່ມີນິເທດລົງ, ແຕ່ການຢ້ຽມຢາມບໍ່ຮອດສອງຄັ້ງຕໍ່ປີ ຄືຊິປ່ຽນວິທີການສອນບໍ່ໄດ້. ນອກນັ້ນກໍຍັງບໍ່ແຈ້ງວ່າ ການຢ້ຽມຢາມຈາກນິເທດນັ້ນສຸມໃສ່ການຍົກລະດັບການສອນ, ຫຼືໄປເພື່ອກວດເບິ່ງການກຽມບົດສອນ ຫຼືເຮັດວຽກບໍລິຫານອື່ນເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອກັບຄູ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນອໍານວຍການ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນເປັນປະຈໍາໃນບາງເມືອງ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນລະບົບ. ໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີລະບົບການຍ້ອງຍໍຄູດີເດັ່ນ, ມັນກໍຍັງບໍ່ແຈ້ງສະເໝີໄປວ່າການຍ້ອງຍໍນັ້ນ ເລືອກຈາກການສອນທີ່ດີ, ຫຼືການເຮັດບົດຄົ້ນຄວ້າ, ການບໍລິຫານ, ຫຼືປົກກັນແທ້.

ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງເມືອງກ່ຽວກັບ"ການປະຕິບັດການສິດສອນທີ່ດີ"

ຫົວຂໍ້ທີ່ພົບເລື້ອຍທີ່ສຸດສໍາລັບການສະໜັບສະໜູນຄູອາຈານ ແລະ ການໃຫ້ຄໍາແນະນໍາ

ຄູ ແລະອໍານວຍການ ພ້ອມ ແລະຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປ່ຽນວິທີການສອນຂອງຕົນ ເພື່ອທີ່ຈະກາຍເປັນຄູ ທີ່ມີ ປະສິທິພາບບໍ່? ບໍ່ມີຄໍາຕອບທີ່ອອກມາວ່າ ໄດ້ ຫຼື ບໍ່ ແບບງ່າຍໆ. ຜົນຂອງການສຶກສາ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄໍາຕອບນັ້ນ ຄວນຈະເບິ່ງໃນແງ່ຂອງ ຄວາມຊັບຊ້ອນຕໍ່ເນື່ອງ. ບົດສຶກສານີ້ ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນວ່າ ວິທີການອັນດຽວແມ່ນບໍ່ພຽງພໍ ທີ່ຈະຊ່ວຍຍົກລະດັບວິທີການສອນ. ຄູທີ່ເຊື່ອວ່າມີວິທີການສອນທີ່ “ຖືກ” ແຕ່ອັນດຽວ ແລະຜູ້ທີ່ ຈົນຕະນາການເຖິງແນວຄວາມຄິດ ດ້ານການປ່ຽນແປງ ຕໍ່ກັບວິທີການສອນຂອງຕົນໄດ້ຍາກ ຈະຕ້ອງການ ການແນະນໍາຕົວຈິງ ແລະ ສິ່ງຈູງ ໃຈ ເພື່ອບັນລຸເທື່ອລະບາດກ້າວນ້ອຍ ສູ່ການ

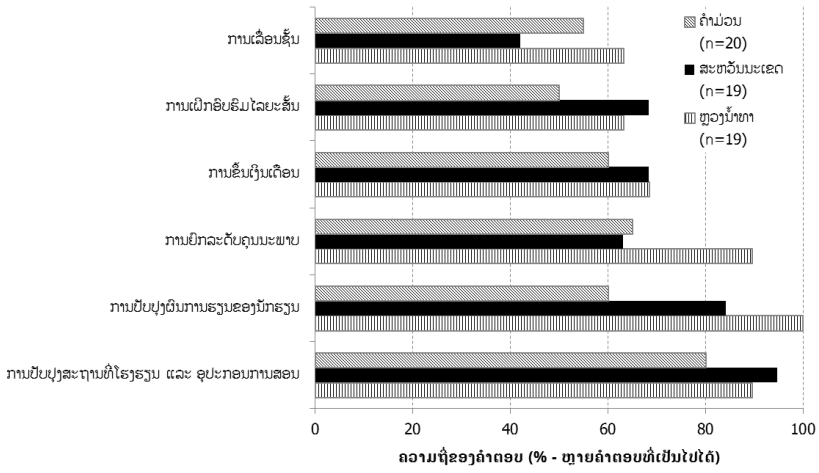

ປ່ຽນແປງ. ສ່ວນຜູ້ທີ່ຄົ້ນຫາເຕັກນິກໃໝ່ຢ່າງ ຫ້າວຫັນຢູ່ແລ້ວ ແລະເລືອກຫຼາຍວິທີການຕາມ ໝາກຜົນທີ່ໃຫ້ຕໍ່ກັບ ນັກຮຽນ ຈະບໍ່ຕ້ອງການ ການແນະນຳຫຼາຍ ໃນການຂະຫຍາຍ ປະສິທິຜົນການສອນຂອງເຂົາ. ຄວາມຫຼາກ ຫຼາຍ ທາງດ້ານຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະຄວາມ ສາມາດຂອງຄູປະຖົມທີ່ຖືກສຳພາດ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງມີສູດທີ່ງ່າຍພໍ ທີ່ຄູຈະສາມາດ ເອົາໄປປັບໃຊ້ໄດ້ ເພື່ອບັນລຸການຍົກລະດັບຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ, ແລະຍັງຕ້ອງມີວິທີການ ທີ່ໃຫ້ຄວາມຍືດຍຸ່ນ ແລະຄວາມຮູ້ ແກ່ຄູທີ່ຕັ້ງໃຈ ແລະສາມາດ ດັດປັບວິທີການສອນຂອງຕົນ ເພື່ອຍົກລະດັບຜົນ ການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃນທ້ອງ.

ໂດຍລວມແລ້ວ ຜົນການສຶກສາ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຖິງວ່າຄູຈະສົນໃຈທີ່ຈະປ່ຽນວິທີການສອນຂອງເຂົາ , ໂດຍສະເພາະຖ້າເຂົາເຫັນ ປະໂຫຍດຕໍ່ຜົນການຮຽນ ຂອງນັກຮຽນ, ແຕ່ລະບົບໃນປະຈຸບັນ ຍັງສະໜອງສິ່ງຈູງ

ໃຈໃນຂົດຈຳກັດ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄູປ່ຽນ
ແລະເພື່ອແກ້ບັນຫາໃຫ້ກັບ ນັກຮຽນ ສ່ວນຫຼາຍ, ແລະຊ້າພັດສຸມໃສ່ແຕ່ ນັກຮຽນດີເດັ່ນຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ ເທົ່າ ນັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ຄູຈຳນວນໜຶ່ງ ຈົບ ອອກມາຈາກວິທະຍາໄລສ້າງຄູ ດ້ວຍ ຄວາມພ້ອມທີ່ມີໜ້ອຍຕໍ່ການສອນ ຫຼື ການຮັບການປ່ຽນແປງ ຍົກເວັ້ນໃນ ລະດັບພື້ນຖານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄູອີກສ່ວນ ໜຶ່ງ ພັດຕັ້ງໜ້າຄົ້ນຄວ້າຫາວິທີການໃ ໝ່ງເພື່ອຊ່ວຍນັກຮຽນຂອງຕົນ ແລະຈະ ມີອຸປະສັກ ກໍ່ແຕ່ໃນດ້ານຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີການສອນທີ່ເໝາະສົມກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເຂົາພົບໃນທ້ອງຮຽນ ເທົ່ານັ້ນ.

ຄວາມຄາດຫວັງຂອງຄູອາຈານຂອງການປ່ຽນແປງໃນອີກ 5 ປີທາງໜ້າ

ຜົນການສຶກສາທີ່ສຳຄັນ

ຜົນການສຶກສາເທື່ອນີ້ ຊື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງ:

- > ເອົາໃຈໃສ່ໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ ໃນຖານະຕົວວັດແທກໜຶ່ງ ຂອງວິທີການສອນທີ່ດີ ແລະ ໃນ ຖານະຈຸດສຸມໃນການກວດກາໂຮງຮຽນ, ການເຝິກອົບຮົມຄູ, ແລະການຍ້ອງຍໍຜົນງານຄູດີເດັ່ນ,
- > ມີຫຼາຍວິທີການທີ່ປັບປຸງໄດ້ ເພື່ອຊ່ວຍຄູໃນການປ່ຽນວິທີການສອນຂອງເຂົາ ແລະແທດເໝາະກັບຫຼາຍ ລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນດ້ານຄວາມຮູ້, ປະສົບການ, ແລະຄວາມສາມາດໃນການປ່ຽນ ໃນພື້ນທີ່ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
- > ປັບປຸງວິທີການ ໃນການສອນພາສາລາວໃນໂຮງຮຽນປະຖົມ ແລະວິທະຍາໄລຄູ ໂດຍຄັດເອົາວິທີການທີ່ແທດ ເໝາະ ກັບຕົວຈິງ ແລະໃຫ້ເວລາພຽງພໍ ສຳລັບການຮຽນພາສາລາວທີ່ຖືເປັນພາສາທີສອງ,
- > ທົບທວນຄືນຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຈຸດດີ ແລະຈຸດອ່ອນ ຂອງຄວາມພະຍາຍາມອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນໄລຍະຜ່ານມາ ໃນການປ່ຽນພິຕິກຳການສອນຢູ່ ສປປ ລາວ (ເຊັ່ນ ວິທີການສອນແບບຫ້າດາວ) ເພື່ອເປັນບົດຮຽນໃຫ້ກັບວຽກ ງານໃນອະນາຄົດ.

